

Іван Ющук
Троє на Місяці

Повість

УкрНДІСВД
м. Київ
2019

УДК 821.161.2-311.3-93
Ю99

Повість

Для дітей середнього та старшого шкільного віку

- Ющук І.**
Ю99 Троє на Місяці: повість / Іван Ющук. – К.: УкрНДІСВД, 2019. – 240 с.
ISBN 978-966-7956-39-4

Як можна поєднати граматику і фантастичні пригоди юних українців на Місяці? Виявляється, зі скрутного становища й у космосі можна вийти переможцем, коли дбати про друга і пам'ятати про силу рідного слова.

Та коли ви поринете в карколомні пригоди трьох друзів – не забудьте разом із ними розв'язувати граматичні задачі, щоб збагнути, про що мовиться у важливих шифрованих повідомленнях. Тим паче, що ті таємничі письмена ще не раз вам у житті знадобляться – найперше на іспитах і тестах з української мови.

УДК 821.161.2-311.3-93

ISBN 978-966-7956-39-4

© УкрНДІСВД, 2019
© І. Ющук

Іван Ющук
Троє на Місяці

Граматико-фантастична повість

Слово до читача

Уважний читач, помітивши, що повість не «наукова», а «граматична», може собі подумати, що в ній викладаються нудні граматичні правила. Насправді ж це не зовсім так. Тут ідеться насамперед про справжній Місяць, на який ви можете дивитися кожного разу, коли він, загадковий і величний, пливе по небу, і на якому є високі гори й безводні моря, буро-коричневий пил і глибокі провалля, та про справжнє село Келеберду, яке можна завжди знайти на карті України.

Справді, хлопцям не раз, коли вони потрапляють у скрутне становище, доводиться вдаватися до граматики, щоб зашифрувати різні повідомлення. Але ж коли маєш справу з підступними й небезпечними космічними піратами, то треба бути дуже обережним і пильним, бо будь-яка інформація про тебе може обернутися проти тебе.

До речі, коли, дорогий читачу, будеш розшифровувати таємничі записи наших героїв, то не роби цього будь-де (скажімо, на клаптиках паперу і тим більше на сторінках книжки), а роби це в спеціально заведеному для цього зошиті, який повинен зберігатися в надійному, недоступному для космічних піратів місці: у портфелі чи в шухляді.

В уважного читача, який схоче повторити подвиг наших славних хлопців, виникне запитання: де вони взяли корабель та інше космічне спорядження, адже такі речі на дорозі не валяються? Усілякі деталі купили в Києві – трохи в магазині «Юний технік», трохи на базарах. Бо ж чого тільки не продають тепер на базарах? Як каже народна мудрість, на світі можна все придбати, крім рідної мами і рідного тата. Скафандри десь дістали вже поношені. Звичайно, нових їм ніхто не дав, цього не можна сподіватися навіть у далекому майбутньому. А от корабель склепали самі у верболозах (бо ж де ще, як не там, хтось із них пощербив сокиру?).

Кілька слів про героїв. Це звичайнісінькі собі хлопці, яких можна впізнати по тому, що на уроках мови, і не тільки мови, вони час від часу замріяно дивляться кудись у вікно. Чому Капітана прозвали Капітаном, а Граматика – Граматиком, я гадаю, не треба пояснювати. Але Незнайко... Дехто його обзивав телепнем, інші – дурнем. Проте ці означення зовсім несправедливі. Найкраще для нього все-таки підходить прізвисько Незнайко, бо вже давно хтось з українців сказав: «Незнайко на печі лежить, а Знайко по дорозі біжить». А письменник Григорій Тютюнник у романі «Вир» написав: «Федот навмисне удавав із себе незнайка».

Хто ж такий Гарріс? Чи капіталіст? Аж ніяк. Це злочинець, якому без будь-яких зусиль дісталися незліченні багатства і який хоче мати їх ще більше. Навіщо? Навряд чи й він сам знав навіщо. Бо якби хоч трохи задумався над тим «навіщо», то не плекав би таких людоїдських планів. А якої він національності, громадянин якої країни? Мабуть, ніякої. Просто пройдисвіт. Бо людина, яка признається до якоїсь національності, до якогось народу і вважає себе громадянином певної країни, не затівала б такого, як цей Гарріс. До речі, й прізвисько його не зовсім справжнє – воно перекладене. У його батька воно звучало інакше.

Багато всіляких пригод довелося пережити хлопцям. Але з кожного скрутного становища вони виходять переможцями. Чи випадково це? Зовсім ні. Уважний читач повинен помітити, що дві речі їм кожного разу ставали в пригоді: справжня, непідробна людяність і рідне слово. Вони завжди дбають насамперед не про себе, а про товариша, про інших людей. А рідне слово, яке йде з глибини віків, додає їм сили, витривалості, розраджує їх у тяжкі хвилини.

А те, що зазнали наші хлопці, потрапивши на Місяць, міг би зазнати кожен, якби йому вдалося дістатися на нього.

АВТОР